

I-am spus. Iși aducea aminte de părinții mei.

— Ești tânăr, cum se vede. Și ce vrei tu în lumea asta? Vrei bani, ca mine. Du-te îndărăt, băete, du-te că ești tânăr. Pe mine mă așteptă ei? O, să fiu tânăr, ași lăsa aici averile lumii, și m'aș întorce acasă. Aș trece peste mare, câtă e, aș trece peste lume și m'ași întorce acasă. De sunt mort, să mă ierte Dumnezeu! Vai, cum nu m'a iertat pân'acum! Blestemat să fie césul când mi-a dat gândul să plec! Să vie el la mine, ȕice Ión. El la mine. Iacă el m'a iubit, bietul Ion, și ar veni până aici ca să mă vaȕă. Eú, eú sunt ticălosul, eú nu i-am iubit pe ei! De i-ași fi iubit, m'ași fi întors la dînșii! Pe mine m'așteptă ei! Vai, pot să m'aștepte! Dac'ași și avé puteri, ce să caut eú acasă? Bétrân, să rîdă lumea că am colindat lumile ca să mă întorc sărac acasă. Uite, când staú așă, vèd cu ochii sufletului meu, riul și satul, pădurea de lângă sat și lunca. Și mi-e bine așă, și mi-e rău de mi se rupe sufletul! Ce să fac acasă? Cât de dor mi-e de tóte, și eú să fiú între ele, orbul de mine, și să nu le pot vedé și să nu mă pot bucurá de ele. Și cum ași puté trăi strein într'ai mei! Ce să fac eú acasă! Lăsați-mé aici, să-mi plâng o viétă întrégă, o viétă pierdutá... Vai Ióne, scumpe frate, pe mine m'aștepti tu...

G. Coșbuc.



## DESPRE ALBINĂRIT

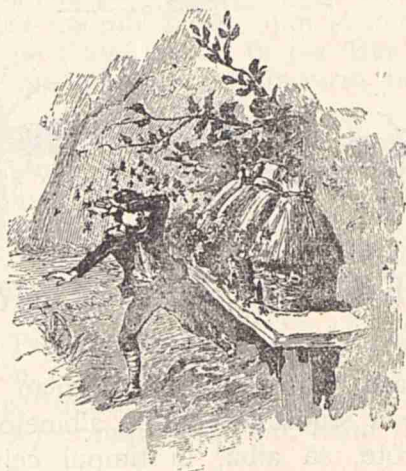
Ȑea mai mare parte din stupări n'aú nici timpul, nici voința de a studiá obiceiurile albinelor; ei caută, înainte de tóte, să aibă, în timpul cel mai scurt, un câștig bănesc cât mai mare.

Lucrările de apicultură cari aú răspândit sciința modernă a stupilor cu rame mobile, aú după mine, cusurul de căpetenie de a produce o încurcătură în mintea începătorului prin numéru prea mare de metode ce expun. După cetirea lor, începătorul mai în tot-deauna are mintea confusă; încercă cu drág stupăritul, nu reușește de la început, și atunci face marea greșélă de a voi să-și perfec-

ționeze stupii înainte de a fi studiat serios și în mod practic apicultura. Acesta este cauza pentru care mulți, pasionați la început, se desgustă repede și se lasă de una din ramurile agriculturii cele mai plăcute și lesnicioase. Deci, în regulă generală, vom spune că nu stupul produce mierea, ci aplicațiunea rațională a metodelor cele bune: stupul este numai unelta.

Care este stupul cel mai bun? este întrebarea cea dintâi ce-și o pune începătorul. Iată o chestiune foarte importantă și la care răspund: stupul cel mai perfecționat în mâinile unui stupar nepriceput, este mai prost de cât vechiul ulei de prin sate; dar același stup perfecționat, mânuit cu pricepere, va produce o recoltă mai mare, fiindcă cu acest stup, ai puțința de a conduce albinele prin metodele cari dau rezultatele cele mai bune.

Stuparii se împart actualmente în două școle: fixiștii și mobiliștii. Cei dintâi, — de cari nu ne vom ocupa —, se servesc încă de vechiul ulei ai cărui faguri sunt ficși și nemișcători.



Albinele în stupuri.

A doua școală, întrebuițeză stupul cu rame mobile, în cari albinele sunt silite a-și clădi faguri de ceară în ramurile de lemn ce se așeză unele lângă altele; cu ajutorul acestui stup, descoperit de mulți ani, dar foarte îmbunătățit în zilele noastre, apicultorii mobiliști pot întrebuița sistemele de cultură cele mai perfecționate, și în consecință,

cele mai productive. În toate părțile lumii, numărul **mobilizatorilor** crește din an în an, asemenea în România unde vedem înființându-se din ce în ce mai multe stupării sistematice, societăți de albinărit, etc.

Pentru a înțelege bine cultura albinelor și producerea mierii, este de trebuință să explicăm, înainte de toate, câte-vă noțiuni preliminare, pe cari mulți nu le cunosc, adică ce este o colonie de albine, ce este albina, cum lucrează ea și cum se reproduce?

Într'o colonie sunt trei soiuri de albine: 1) o **matcă** sau mamă fecundantă, a cărei singură funcțiune este de a oua în celule; 2) mai multe mii de **albine lucrătoare**, cari fac toate lucrările stupului, construiesc fagurii de ceară, recoltează mierea, aduc polenul care se amestecă în hrana puilor, propolisul cu care lipesc crăpăturile și deschizăturile stupului, aduc apă, cresc și clocesc puii, ventilază, etc.; 3) în fine, la oareșicare epocă ale anului, la această populațiune se adaugă un număr variabil de **trântori**, cari nu iaș parte la lucrările coloniei și sivesc numai pentru a fecunda mătcile.

Înainte de a descrie deosebirile cari caracterisază fie-care din aceste trei soiuri de albine, să aruncăm o privire asupra organelor mai mult sau mai puțin comune ce le au.

La insecte, scheletul care suportă corpul, nu este intern ca la mamifere, dar extern, și la albine este alcătuit de o materie numită **șitină** (tot din șitină sunt făcute aripile fluturilor, etc). Fie-care parte a corpului albinei, este acoperită de păr; perii sunt de șitină și au o formă, o structură, o direcțiune și o pozițiune astăzi bine definită. Scheletul extern, construit mai cu sémă în scop de a apăra corpul, nu este simțitor: din această cauză, un mare număr de acești perii au la baza lor un nerv care-i transformă în adevărat organ al pipăitului.

Perii de șitină mai sivesc a ține căldura la corp, a apăra corpul, cum de exemplu perii scurți și tari ai ochilor; unii mai sivesc și de perie de curățit, alții sunt subțiri și împlețiți spre a pute reține polenul, etc. etc.

Corpul albinei este format din trei secțiuni bine definite: capul, thoracele și abdomenul. În numărul viitor ne vom ocupa cu organele capului.

Petru Rosetti Bălănescu.

